

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

La crítica, ponderada, és acceptable, perquè contribueix a purificar l'ambient de malèvols interpretacions i esdevé el complement definidor del que és bo o dolent d'una iniciativa, d'una gestió, com de tot acte de responsabilitat. L'esperit "reben-tista", pel que senten especial predilecció tots els energúmens, pusil·lanimes i despitats, predomina molt sovint per sobre de tota discussió elevada. I així veiem cada dia i a cada pas, com es discuteix amb mala fe una qüestió determinada. Els detractors sistemàtics, davant d'una penya íntima, s'hi rabegen en comentar fets i incidències d'actualitat, i arriben a creure's que adquireixen certa categoria d'homes superiors. És clar, la presumpció és admissible perquè instintivament ja no els aguanten més que aquells temperaments soques, i no es veuen, per tant, futejats com correspondria a la seva insolència, mentre que de la injúria sempre en queden reminiscències.

De prop o de lluny, caldria actuar contra els llenguallargs, els deformadors de la veritat i derrotistes. La salut de tots ho exigeix i l'excepcionalitat de les circumstàncies greus que pesen damunt el país ho fa necessari per a mantenir una moral elevada. D'altra manera, se n'ha de ressentir l'esperit de sacrifici que tots havem de tenir davant el perill feixista i no avancem un pas en la perfecció humana que és, en definitiva, la condició més rellevant per a merèixer una nova vida de benestar i d'igualtat social. Contra les xacres arrelades en els costums del passat, responem-hi amb una croada viril que ens posi a cobert de tota infiltració verinosa en els fonaments de la nova estructuració tot just iniciada.

ALFIL

IMPRESSIONS D'UN VIATGE AL FRONT DEL CENTRE

Arribarem a Madrid, i després d'haver descarregat els queviures de què els fa ofrena la ciutat de Vic, el tinent d'alcalde de la capital de la República, amb les seves paraules d'home convençut, fa elogis de la nostra ciutat; una de les que més s'han distingit en el que es refereix a l'ajut a l'heroica ciutat que combat faç a faç amb el feixisme internacional.

Havent sopat, ens retirarem a descansar, i tan bon punt érem al llit, vingué a estroncar el nostre repòs, un intens soroll de trets. Ens informaren, després, de què es tractava de l'aviació facciosa que havia tingut a bé fer-nos una visita. No cal dir que la defensa antiaèria, els féu els honors del cas, obligant-los a fugir vergonyosament i privant los de poder aconseguir l'objectiu que s'havien proposat. De matinada, i mitjantçan una autorització de l'Ajuntament, vàrem poder visitar les nostres trinxeres, acompanyant-nos un delegat de guerra. Baixarem per la Porta del Sol, on trobarem el primer control, i un cop contestades les interrogacions dels milicians, ens infiltrarem entre els edificis mig enrunats i els parapets, i sortirem al Passeig de Rosales, des d'on s'observa admirablement la ciutat Universitària. En aquest moment, s'oí per damunt nostre, una gran xiuladera de trets amb la seva esgarrifosa bronzidera, símbol de destrucció i mort. Recorreguent la trinxera, arribarem davant de l'ex-presó Model, i des d'una aspillera, contemplarem l'Hospital Clínic, reducte dels feixistes, que operen en aquell lloc.

Proseguirem el recorregut. A cada sis o set metres hi havia un milicià de guàrdia. Aquests heroics lluitadors ens anaven saludant amb el puny clos i amb un somriure d'home satisfet i orgullós d'ocupar el lloc que li pertany en la lluita que sostenim contra la invasió estrangera.

Ens despedirem d'ells i ens disposarem a emprendre el retorn cap el centre de Madrid. En passar de nou per davant de l'ex-presó Model, ens feren esperar, ja que havien rebut un petit present dels facciosos. Es tractava d'un obús del 7.5 que no féu explosió. Examinat aquest projectil, resultà que estava construït expressament de manera que no pogués explotar. Treiérem l'expoleta i comprovarem que a més d'haver-hi la metxa trencada, hi havia una volandera de suro per tal de què no fes contacte i no es produís l'explosió. Són també heroics aquests obrers que han tingut la dissort de caure baix el jou feixista i que, no podent-nos ajudar d'altra forma, es valen del seu lloc en les fàbriques faccioses de material de guerra, per evitar-nos les baixes que l'Alt Comandament rebel vol causar-nos amb els seus abusos.

Molt bé, dissortats companys!! Tingueu la seguretat que ja vindrà el dia gloriós en què nosaltres arribarem a alliberar-vos de les cadenes que us junyeixen. Vindrem a retornar-vos els vostres drets i les vostres llibertats que tan vilment us han estat robades pels representants de la fera feixista.

Continuarem el camí de retorn a Madrid caminant arrambats per les parets, ja que encara sentíem per damunt nostre els xiulets de la metralla que seguia afuada la seva ruta, cercant un cos vivent per a sembrar-hi els seus mortífers efectes; únic déu dels autors de la més criminal de les invasions.

Arribarem a l'Ajuntament i ens disposarem a emprendre el viatge de retorn a Vic, altament animats en veure a l'heroic poble madrileny que aguanta amb fe les inclemències de la guerra i sap donar un valuós exemple a tots els altres fronts, que, com ells, lluiten per un mateix objectiu, per una mateixa finalitat. En despedir-nos, aquests homes que lluiten, sofreixen i treballen, ens saludaren amb un ferm i estrident: NO PASSARAN!! — MIQUEL GABARRÓS.